

[Erik Eriksen.]

steriet Hedtofts fortsættelse, og jeg ser en bekræftelse heri også af den reaktion, det radikale parti udviste efter valget. Jeg kan også nævne, at „Politiken“ protesterede imod, at de radikale stemmer taltes med i den socialdemokratiske pulje, når talen var om, hvilken regering vi skulle have. Men det var altså dengang.

Nu ser jeg nok, at det radikale parti også efter valget på en række områder angriber regeringens politik. Det er på de forsvarsmæssige og udenrigspolitiske områder, og jeg vil gerne sige, for at der ingen misforståelse skal være, at hvis disse angreb har et noget andet formål end, hvad jeg kalder at „låne“ stemmer fra socialdemokratiet, hvis de dækker over mistillid eller over noget reelt i henseende til utilfredshed med regeringen, så skal partiet ikke kalde forgæves på os. (*Bertel Dahlgaard*: Vi har jo kaldt forgæves på Dem!) Jamen, det var rigtignok i en anden forbindelse, ærede medlem. . . . (*Jørgen Jørgensen [Lejre]*: Det var til positivt arbejde!)

Om retsforbundets stilling skal jeg blot gøre den bemærkning, at jeg havde ventet, at partiet efter sin store valgsejr havde været i stand til at tage et positivt standpunkt til dagens problemer. Det står for mig således, at i dagene omkring regeringsforhandlingerne var partiet meget vaklende og usikkert. Og jeg er egentlig tilbøjelig til at tro, at partiet opnåede det modsatte af, hvad det ville, og jeg må til dels give ret i den betragtning, som blev fremført for et øjeblik siden, thi for mig står det, som om partiet hellere ville handle end forhandle sig frem.

Jeg tør roligt for mit eget partis vedkommende sige, at vi har taget konsekvenserne af vor stilling her i tinget før valget og under valgkampen. Vi lagde ikke skjul på, at det, vi arbejdede for, var at få en ny regering og en ny politik her i landet, og vi har ikke forsømt noget for at samle det flertal, der er imod regeringens økonomiske politik. Det må jo være sådan, at vælgerne kan regne med, hvad partierne siger. Hvis der kan føres en tale henvendt til vælgerne og en anden tale herinde, så er jeg særlig talt bange for konsekvenserne.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) var inde på, at jeg ved et møde ude i landet skulle have sagt, at venstres politiske opgave i den nuværende situation var at søge gennemført den politik, der fik flertal ved valget, og at få fjernet den regering, der gik imod denne politik, og spurgte, om jeg ville begrunde denne udtalelse. Det skal jeg forsøge på gennem alt

det, jeg har at sige i dag. Jeg tror, det vil vise sig at være helt uholdbart at have en regering, der i sit politiske, økonomiske og erhvervsmæssige syn er i modsætning til denne sals store flertal. Hvorledes skal egentlig en sådan regering kunne tilrettelægge lovgivningen, hvorledes vil administrationen blive? Vil det hele ikke blive tilfældigt, løst og usammenhængende, når regeringen i sin administration og i sin forberedelse af lovgivningen ikke er på linie med det, der er flertallets ønske? Men det er netop denne situation, vi står i, fordi man har fået den opfattelse, at i dette land må der ikke regeres og administreres udenom socialdemokratiet.

Jeg har den bemærkning at gøre til det radikale parti endnu, at det mærkværdige i situationen forekommer mig at være dette, at det radikale venstre var og er dybt uenigt med regeringen i forsvars- og udenrigspolitikken og hele den buket af lovforslag, som vi gik til valg på. I modstanden mod disse forslag stod vi på linie, men derefter tilsiger den radikale logik partiet at anbefale, at socialdemokraterne skal fortsætte regeringen!

For mit partis vedkommende vil jeg gerne sige, at vi anerkender vor arbejdspligt, det skal man ikke være i tvivl om. Man vil ikke hos os finde større interesse for det, der tilfældigt kan foregå i rigsdagsgården, end for det, der foregår her. Men jeg vil gerne sige med det samme, at vi ikke vil lade os byde noget; der er visse anstændighedshensyn, der må iagttages. Jeg er aldrig i de 15 år, jeg har siddet som medlem af det høje ting, blevet så forbavset, som da finansministeren forleden dag kom med sit forslag om værneskatten i en aldeles uændret skikkelse for alle de omstridte hovedpunkters vedkommende. Det drejer sig om et forslag, der allerede een gang er afvist af rigsdagen — det var i august måned — og senere ved et valg er blevet underkendt af vælgerne flertal. Den første tanke, man får, er, at den højtærede minister har taget i en forkert skuffe. Det forstår jeg altså ikke er tilfældet. Det var dette nyeste træk fra den høje regerings side, jeg tænkte på, da jeg før mindede om Estrup.

Den høje regering mener altså, at det er hensigtsmæssigt at byde oppositionen dette. Det er på den måde, regeringen vil tilstræbe at samle alle ansvarsbevidste demokratiske kræfter til løsning af tidens fornemste opgave, som det hed i trontalen. Jeg kan sige, at dette ikke er klaret med, at finansministeren erklærer sig villig til at forhandle om enkeltheder i det udvalg, der formentlig bliver nedsat. Vi vil ikke fra